

PULALAREK (1) *sb m*

pułalarek, [pułalerek, połalarek a. pułalarek].

-tal-, [-tâl-], *drugie a jasne*; w -talerek *pierwsze e jasne*; w poł- o *prawdopodobnie pochylone* (tak w poł-); w -ek e *prawdopodobnie jasne* (tak w -ek).

sg [N pułalarek.] ◊ I pułalarki(e)m. ◊ [pl G pułalerków.]

Sł stp brak, Cn: pólalera, Linde bez cytatu: pólalarek.

Moneta srebrna o wartości połowy talara; argenteus, sicilus, stater, tetradrachmum Cn: [Jezus] Płáci dwie dydráchmie/ zá lię y zá Piotrá/ pułálárkiem w gębie rybiey od Piotrá náležionym. WujNT przedm 36; [zá piętnáście frébrników. [Os 3/2]) Zá piętnáście frébrników/ to ieft pułalerków. WujBib 957a].

a. [Zawieszana na szyi jako rodzaj wisiorka: łożek 13 sźrebrnych [...], pólalarek pozłocisty z uszkiem, toczenica perłowa InwMieszcz 1559 nr 84.]

MFr